

(Skickat till ganska många tidningar, publicerat i bl a Göteborgs Posten, samt i förkortad version i Sydsvenskan och Kävlinge Nya.) 2007

FRIHETEN ATT VÄLJA SKOLFORM TILL VÅRA BARN

Vi ett antal familjer som är oroadе över huruvida vi i framtiden kommer att kunna vara med och påverka var våra barn ska gå i skolan. Vi vill värna om vår frihet att välja skolform – särskola eller integrerad skola – för våra barns bästa, precis som Skolverket förordat.

Som representant för dessa familjer skriver jag nu till er med förhoppningen om att ni kan ta upp den här viktiga frågan.

Vi är 16 familjer som är samlade på ett läger, på Löftadalens folkhögskola i Åsa (söder om Göteborg), för att lära oss mer om språkutveckling och språkträning enligt ”Karlstadmodellen”. Familjerna har en sak gemensamt, alla har barn med Downs syndrom. En del känner varandra sen innan, andra träffas för första gången. Barnen är från 3 till 5 år gamla. Till det tillkommer syskon i olika åldrar. När vi utbyter erfarenheter med varandra blir det tydligt att vi alla får kämpa hårt för våra barn, en del hårdare än andra. Att få hjälp från logoped och sjukgymnast från habiliteringen är inte någon självklarhet, ej heller att barnen får kommunicera genom TAKK (tecken som alternativ kompletterande kommunikation) på sina förskolor. Detta borde vara självklart men tyvärr är det en del som inte får den här hjälpen. Resultatet blir att föräldrarna måste kämpa och arbeta för att barnen ska bemötas på ett värdigt sätt, dvs att individen sätts i fokus och omvärlden låter honom/henne växa och utvecklas från den position i utveckling som han/hon just befinner sig på.

Alla familjer som vi mött tycks vara av samma uppfattning som vi. Vi är oändligt tacksamma för vår son och för allt det som han medfört. Livet har fått ett nytt perspektiv och man värderar allt på ett nytt sätt. Livet är inte självklart och livets vägar går inte att förutse. Vi brukar uttrycka det som så att vår son har satt guldkant på vårt liv och vår familj. Att det blir mer arbete och att vissa dagar är tyngre än andra ska vi inte sticka under stol med, funderingar och ovisshet inför framtiden gnager ständigt bak i huvudet, även om vi idag försöker leva mer i nuet.

Ansvar för att barn placeras i särskolan ligger på samhället, men på försök är det sedan ett tag tillbaka föräldrarna som skall vara med och besluta. Vår nya skolminister Jan Björklund pratade nyligen om att det måste vara barnets bästa som alltid avgör om det ska gå i vanlig skola eller i särskola. Frågan är då, om inte föräldrarna får vara med och bestämma, hur ska det då avgöras vem som ska placeras i vilken skolform?

Från det att barnen är små får man höra från olika håll i samhället att det är vi som föräldrar som är experter på just våra barn. För att ge några exempel så hörs detta från både vårdcentralen och förskolan.

Jag anser att exempelvis ett intelligenstest som ger ett sant, riktigt och rättvist resultat för att bedöma våra barn och var de skulle passa in är omöjligt att göra. Vem, var och hur skulle detta göras för att visa vad våra barn klarar utan att ge ett resultat som påverkats av just vem, var och hur detta gjorts.

Jag vill se alla individer som pusselbitar, de ser inte likadana ut, men tillsammans skapar de en helhet som blir perfekt. Det går inte att ta bort vissa bitar och placera dem i grupper var för sig.

Alla barn har rätt att gå i skola, och alla borde ges bästa tänkbara förutsättningar för utveckling. Jag tror att inkludering i den vanliga skolan har stor betydelse. I vår tid känns segregering som en tillbakagång. Genom inkludering och då ”draghjälp” av andra barn ges många möjligheter till en både kognitiv och social utveckling. Inkludering har dessutom stora fördelar gentemot de andra eleverna, som lättare lär och växer in i att trots våra olikheter har vi alla lika värde och en plats i gemenskapen och samhället, och att vi måste hjälpa och stötta varandra. Vi har alla del i att se till att detta fungerar.

Våra barn måste få möjligheter inte begränsningar. De måste få visa oss vägen och vad de klarar, vi ska inte sätta deras gränser.

Att vi som föräldrar riskerar att förlora friheten att vara med och välja vad som passar just vårt barn bäst, ser jag som djupt oroande. Som sagt, ingen känner dem bättre än vi som föräldrar och då tycker jag att det är självklart att friheten att välja skolform ska kvarstå.

Med vänliga hälsningar

Anna Andersson